

päewas mõne ringi ta oma rahalastide juures raha waa-
tamas, ja oli, nagu ta arwas, nüüd otse taewariigis.

Läts siis mööda 20 aastat, 50 aastat, ja weel 50,
sai kokku 100 aastat — aga see ep ole igawese aja kohta
rohkem kui tiff maailma merest — siis oli rikkal mehel oma
kuldlosist himu juba nii ära, et ta seda elu seal pea-aegu
enam kannatada ei suutnud. „Siapraad ja worstid lähe-
wad ta järjest halwemaks“, ütles ta, „ei taha enam kurgust
alla minna.“ Aga see ei olnud bige, waid temal oli sellest
toidust himu ära. „Ja ajalehte ma ei lue enam ammugi“,
rääkis ta edas; „see on mulle täitsa üks pübas, mis seal
all maa peal sünnib. Ma ei tunne ju ühtegi inimest enam.
Minu tuttawad ja sõbrad on juba ammugi surnud. In-
mesed, kes seal nüüd elamas, teewad niisuguseid karutükka
ja lobisewad nii weidrat juttu, et üsna igawaks läheb,
nende tegusid ja sõnu lugeda.“ Siis jäi ta walt ja aigutas,
sest tal oli aeg wäga igaw. Täli aja pärast ütles ta jälle:

„Oma hulga rahaga ei mõista ma ta midagi peale
hakata. Mis ma sellega teen? Siin ei wõi ju midagi osta.
Kui rumal inimene mõnikord wõib olla, euesele taewas
raha soowida!“ Siis tõusis ta üles, tegi akna lahti ja
waadas wälja.

Aga wäljas oli pime, kottipime, nõnda et kätt silma
ette ei näinud, kottipime ööd kui päewa, aastast aas-
tani ja kõik nii wäikne kui surnuatal. Ta tõmmas akna
kinni ja istus jälle sohwa peale; ja iga päew käis ta paar
korda akna juures ja waadas wälja, aga ikka kõik ühtewiis.
Ja iga hommiku kohwi ja subrusaia, lõuneks siapraadi ja
worsti ja tangupudru rõõsa piimaga, — ikka ja alati, ühel
päewal nii kui teisel. See läks mehikesel liiate. Mis liig,
see liig.

Kui wiimaks tuhat aastat täis oli saanud, pörises
suur raudriiw wärawa küljes ja Peetrus astus sisse. „Noh“,
lõhki ta, „kuidas käsi käib?“

Seal läks rikka mehe süda üsna täis ja ta ütles paha
meelega: „Kuidas mul käsi käib? Kuidas ta siin inetumas

lossis teistki wõib käia, kui alwaste? Kuidas sa wõid arwata,
ei keegi siin tuhat aastat wõib wälja kannatada? Siin ei
näe, ei kuule inimene midagi; keegi tema järele ei küsi.
Muud ühtigi kui selge wale on teie sõrgekõs liidetud taewas
ja teie igawene õnnistus. See kõik ei ole midagi wäärt!“

Seal jäi Peetrus imekspannes tema otja wabtima ja
ütles: „Siis sa ei teagi, kus sa oled? Sa arwad ennast
taewas olema? Ega see loss taewa jaust ei ole. Sa ise
oled ennast pörgusse soowinud ja pörgus sa oled.“

„Pörgus?“ hüüdis rikas mees ehmatusega. „Ega see
ometi pörgu wõi olla? Kus on siis wana sarwik, tuli ja fatlad?“

„Ah sina arwad, et patuseid nüüd ikka weel praadi-
tasse nagu enne?“ wastas Peetrus. „Ei, waid nüüd on
ast teist. Aga pörgus sa oled, seda wõid uskuda, ja üsna
sügawasse sees. Küllap sa aegamööda seda isegi hakkad
märkama.“

Seal langes rikas mees ehmatades tagaspidi oma
sohwa peale, pani käed silmi ette ja ägas: „Pörgus, pör-
gus! Mina õnnetu inimene, mis peab minust saama?“

Aga Peetrus pööris temale selga, läks uksest wälja,
ja kui ta riivi wärawa taha lükkas, kuulis ta rikast meest
sees ikka alles ägama: „Pörgus, pörgus! Mina õnnetu
inimene, mis peab minust saama?“

Ja jälle wenis 100 aastat mööda, siis teine sada, ja
aeg läks rikkal mehel nii igawaks, et seda keegi surelik ei
mõista mõelda. Ja kui wiimaks teine tuhat täis sai,
astus Peetrus jälle sisse.

„Oh, ma olen siin igatsusega oodanud!“ hüüdis rikas
mees talle wastu. „Ma olen ütlemata kurb. Ja nõnda
kui nüüd, peab minu lugu igaweste jääma?“ Natulise aja
pärast ütles ta edasi: „Oh püha Peetrus, kui lüha wältab
igawene aeg?“

Peetrus wastas: „Kui weel kümmetuhat aastat möö-
das on, siis algab igawene aeg.“

Kui rikas mees seda kuulis, lastis ta pea rinna peale
wajuda ja hakkas libedaste nutma. Aga Peetrus seisis tema